

Zvonôvi.

Pôjejo zvonôvi zvučni
V cerkev véren ljud vabèč,
Mêne pa v bolesti mučni
Táre ból, obúp skelèč.

Mrak mi čélo potemnèva,
Rôsno mēni je okó,
Duša moja pa vskipèva,
Stavim si vprašanje tó:

Kdaj zapôjete, zvonôvi,
V srce rádot mi vabèč,
Kdaj zasinete mi dnôvi,
V žitje bláženstvo trosèč?

Slavomír.

Užívaj!

Vzvihrále so burje čez širno raván,
Nad poljem cvetnim so sinoči vzvihrále,
Ko zôra pa nov porodila je dan,
Cvetíce uvéle, mrtvé so ležále.

Takó kar naráva iz sêbe rodí,
Vê bôji z narávo samó spet pogine;
Zatorej na stran nepotrebne skrbí,
Uživaj življénje, dokler te ne míne!

Fr. Gestrin.

Pod jáblano.

Pod jáblano sedíva sáma,
Nad náma se razgrínja cvét,
To krasno cvétje pa nad nama
Poljublja vétrec brzolét.

A usta tvôja, zôrna déva,
Cvetó krasnéj od cvétja véj,
In moj poljub pač bolj ogréva,
Kakôr poljubi vetra — glej!

Fr. Gestrin.

Triolet.

Lepó je, brate, kar nam govoriš,
Samó z besedoj strinaj se dejánje:

Na bližnjikov ubožnih gladovánje
Usmíljeno se tožiš i jezíš,
Z jezíkom plamenécim ves goríš,
Da bédnih se vzveséli žalovanje:

Lepó je, brate, kar nam govoriš,
Samó z besedoj strinaj se dejánje:

A mimo siromaka li hitíš,
Nam sméšno tvoje je deklamovánje,
Golčanje tvoje pústo je cvrcánje,
Če tvrd kraj stradajočih se gostíš.

Lepó je, brate, kar nam govoriš,
Samó z besedoj strinaj se dejánje!

Jos. Kržišnik.

